

Shrnu to jedním slovem. Dlouho.

Ohaři je totiž zpravidla fučík, že leje jako z konve - co z konve! Z tisíce konví!! (Konečně, konečně pořádně a dlouhý déšť.) A že vy jste za velmi krátký časový okamžik durch. I když to tak tedy zpočátku nevypadalo, protože madáme flekatá přes počáteční rozjařenost, že jdeme ven, velmi rychle propadla zhnusení a vypadalo to, že to otočí a půjde domů. Posléze ovšem naznala, že už je to úplně jedno, protože mokrá je a tak jsme v tom slejváku strávili venku víc jak hodinu. Mnohem víc jak hodinu. Páč u mně už to pak bylo - taktěž záhy - taky jedno, protože jsem fakt byla durch. Jediný, co jsem po návratu nemusela sundavat byly bombardáky. Jinak totál durch. Tak duchr, že se pod na věšáku pověšenou bundou neustále tvořily poměrně rozsáhlejší louže.

Takže jsme prostě vyrazili. Rumíček si poletoval a Tali se první úsek docela i sama hlásila u mojí maličkosti. A tak si vyhlásila několik set mnoho dobrůtek. Tak mě teď momentálně napadá, že jsem se po návratu nepostarala o naši pamlskovou taštičku, která byla taktěž značně víc než provlhlá a pověsila jsem ji jen na věšák. Předpokládám tudíž, že z těch yoggisů, které já používám místo krmení na odměny, bude dneska kaše ☐☐. Páč to nejsou klasický granicle, jsou jen za studena lisovaný, člověk ty válečky krásně rozpůlí, nadrobí... takže ta vlhkost s nima asi udělá krátkej proces ☐. Nicméně zas tak moc jich teda nezbylo, to je fakt. Protože oba ohařící se pro tenhle den hodně snažili. Až jsem byla překvapená teda. Ne u Rumíčka, to vůbec, ale s Tali. Jedeme to v módu, jako před časem, před poslední krizí. A ... doufám, moc doufám.... že v něm zůstaneme. Nějaký ty dohady pochopitelně jsou, ale..... co to je proti jejím slavnějším začátkům. Vlastně jedinej dohad byl v momentě, kdy jsme pak už dorazili zpátky k našemu domu a ona si trvala na tom, že nejde s námi, ale půjde si prostě k rybníčkům. Tak to jsem musela přitlačit velmi důrazně na hlase. Což jde ovšem s rouškou docela hůř. Ale jinak celkem teda dobrý, bych řekla. I bych ráda napsala, že místy přímo výborný, leč nechci to zakřiknout, chápete. Prostě mám pocit, že se zase o něco líp komunikuje. Snad.

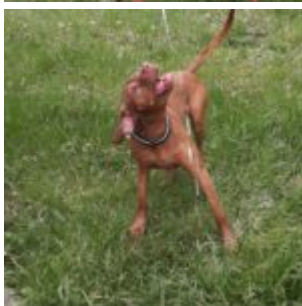
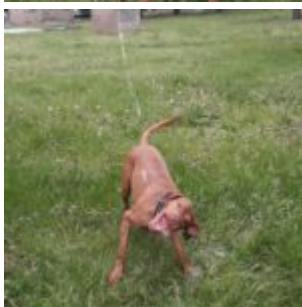
Když jsme byli uprostřed naší části sídláku, zamířil Rumoušek k haldě a podal výraznou žádost, ať vokamžitě vytasím balonek. No tak jako vzpěčovat jsem se nemohla, pokyn zněl jasně: "HÁZEJ!" (pro ty co znají Pelíšky- na muže s brašnou nedošlo ☐) a tak jsem házela. Netrvalo to dlouho a kolem si pobíhající Taliprtka se začla dívat. Výmluvně se dívat. Takže mi nezbylo nic jinýho, než sáhnout do taštičky znovu a vytasit se dalším balonkem. To mě

výrazně potěšilo, už i Tali si tady říká o balonek a společnou hru. Tím pádem jsem měla plný ruce - a hlavně teda nohy - práce. Musela jsem hlídat, kdy Rumoušek vždycky dožoužlí a začne dělat borderu, abych včas vykopla jeho žužlopichlo balonek. Zároveň jsem ovšem musela taky včas útočit na Taliprtku, která poté co požvejkala Čakíta, ho flusla na zem a vyzývavě čučela, kdy budu nebezpečně postupovat prostorem, vyhrožovat a pak zaútočím, aby mohla ona zasejc nebezpečně řvát. Do toho lilo, já viděla takle prt přes roušku a kapuci, vítr mi navíc ještě vytáhnul vlasy z kapuce a matlal mi je přes gezicht a ještě jsem musela kopat smysluplně, aby si ohařiska při skluzu po mokrým trávníku z kopce neurvali třeba koleno. Je to tam totiž dost příkrý na brždění i normálně, natož za deště. Snažila jsem se tedy kopat po vrstevnici. Byli jsme tam hodnou dobu. Taková jsem já obětavá pánčička.

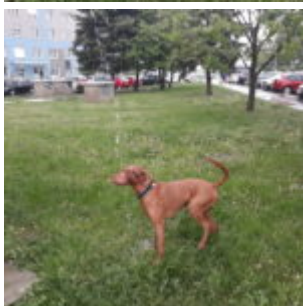
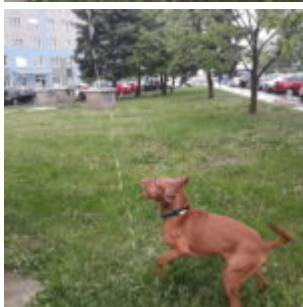
A sem ešče obětavější, než obětavá, páč..... když jsme potom došli před náš dům, všimla jsem si, že z budky před domem leje z okapovýho chrliče co? No vodičkááá. Tak to jsem musela, to jináč nešlo. Upozornila jsem Rumouška na ten zázrak a poklad a opět jsem si dosti postála. On nepostál ani vteřinu a řádil tam jak blecha , nechal si cedit vodu na hlavu a byl šťastnej ☐

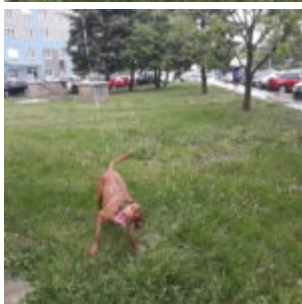
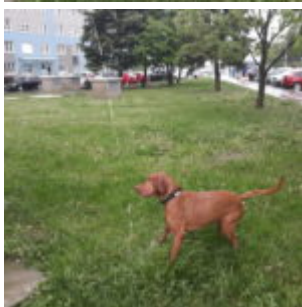
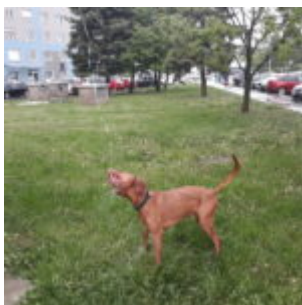

Jak se venčí ohař ve slejváku?

Jak se venčí ohař ve slejváku?

Tali už tak šťastná teda nebyla a já ji stahovala zpátky, jinak by mi zmizela někde v kšá, neb v této - dle jejího názoru - hovadské zábavě neshledává žádnýho smyslu. Tak jsme pak šli ještě fšící na louku, kde si šťastně rozjívenej Rumoušek stříhnul asi tři kolečka kolem hřiště a aby jeho štěstí bylo dokonalý, našel si balonek.

To ovšem způsobilo, že se mu ani za mák nechtělo domů. Na rozdíl od nás s Tali. Já byla tou dobou už opravdu totál promočená a citelně se ochlazovalo, takže za mě se prostě už domů jít muselo. Akorát, když jsem se nás - marně - všechny doma snažila osušit, dorazil páníček. V tenhle moment lilo tak, že i on stihnul za tu krátkou trasu od zaparkovaného auta značně promoknout natolik, že mu z bundy taky cedilo. Tak snad se příroda aspoň trošku napije po tý dlouhý Sahaře, co teď byla.